

Дивися - стелеться перший лід...

Катерина Бабкіна

Дивися - стелеться перший лід
на наших з тобою вулицях зранку,
і кров на смак ніби дикий глід,
а на губі залишився слід
від поцілунку, маленька ранка;
дивись, як обтріпуються краї
кишень від рук в шкіряних рукавичках,
як забуваються всі твої
легковажні вчинки, шкідливі звички;
як тісно сплять на гілках птахи,
як сивим береться в повітрі подих,
як сонце пестить міські дахи,
і чорні гострі дерев верхи,
і сонних риб у повільних водах;
як світ підносить тобі дари -
холодні яблука, пізні квіти,
раптові безвітряні вечори
та інші радості - їж, бери,
тримай, бережи, забувай про літо;
як зріє в легенях нове тепло,
не стороннє, м'яке, небачене,
тендітне, ніби живе стебло.
І все, що з тобою колись було,
більше не має жодного значення.